

El llenguatge

De prop

Alguns adverbis de lloc, com prop, dalt, baix, davant, dins, fora, etc, admeten l'anteposició de la preposició a, amb què resulten els conjunts a prop, a dalt, a baix, a davant, a dins, a fora, etc, que hom pot considerar locucions adverbials.

En el cas del primer d'aquests conjunts, a prop, l'anteposició de la preposició a és tan freqüent que hi ha qui la hi considera un element imprescindible, com si no es pogués usar l'adverbi prop sense anar precedit per la preposició indicada, o, fins i tot, com si tots dos elements constituïssin un sol mot, que escriuen, per tant, amb grafia aglutinada, totalment incorrecta: «aprop». Hi pot contribuir, és clar, l'existència de derivats com apropar-se, però també diem allunyar-se sense que existeixi «alluny».

A part que convé de desfer aquest error, importa també d'assenyalar que els qui senten el conjunt a prop com la coincidència de dos mots del primer dels quals, però, no es pot prescindir, es troben amb el problema que no saben com fer precedir aquest conjunt d'una altra preposició, de, tal com prou sovint el sentit exigeix. I, aleshores, opten algunes vegades per resoldre'l apostrofant aquesta darrera preposició, d'acord amb la norma que prescriu de fer-ho davant qualsevol mot començat en vocal (tal com, de fet, és la preposició a, amb què obtenem aquesta grafia insòlita, «d'a prop», la qual no es pot negar, però, que correspon a la pronunciació real dels casos en què ha d'intervenir. És ben evident, doncs, que s'ha d'evitar aquesta grafia insòlita: així com escrivim de davant, de dins, de dalt, de fora, etc, i no se'ns ocorre pas d'escriure «d'a davant», «d'a dins», etc, pel fet que sovint anteposem als adverbis davant, dins, etc, la preposició a anàlogament cal escriure simplement de prop, i no «d'a prop» (ni tampoc «d'aprop»), encara que sovint anteposem a l'adverbi prop la preposició a ja que la presència d'una nova preposició emmena necessàriament, en aquests casos, la caiguda de l'altra: Ens vam veure de prop. «M'ho mirava de prop. De prop se sent molt bé. Unicament la modificació d'un altre adverbi, com molt, tan o mes, pot mantenir, interposant-s'hi, les dues preposicions: veiem els anecs de molt a prop. Mai no l'havíem vist de tan a prop. De mes a prop encara se sent més malament.